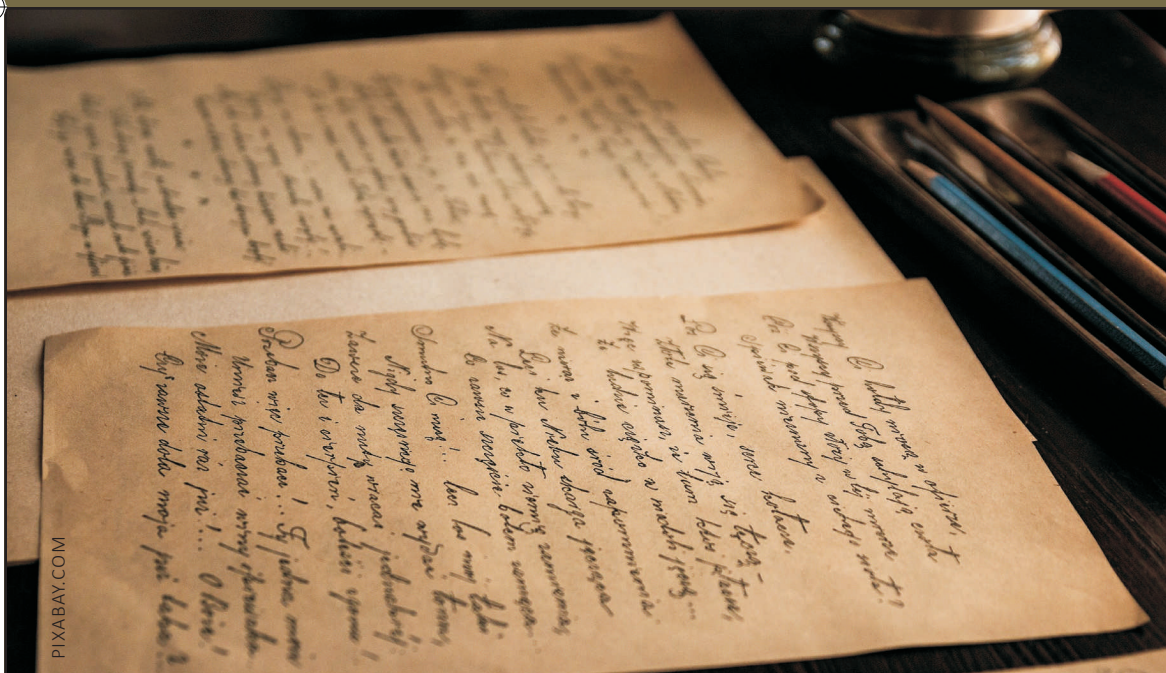

Dopisy církvi č. 1 - 2

M. L. ANDREASEN

PIXABAY.COM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje

IMPRESUM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 1 2015

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.

Tel.: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Petr Poslušný

Dopisy církvi č. 1 - 2

M. L. ANDREASEN kazatel a biblický učitel

Předmluva:

Když byla v roce 1957 vydána kniha „Questions on Doctrine“ (Doktrína s otázníky), reakce na tuto knihu byly velmi rozdílné. Někteří naši představitelé prohlásili, že je to nejlepší kniha o učení adventistů sedmého dne, která kdy byla církví vydána. To bylo převládající mínění. Ale malá menšina kazatelů a laiků silně protestovala proti této knize.

Mezi kazateli, kteří se postavili proti, byl i zemřelý M. L. Andreasen, který jako schopný teolog a učitel, byl po mnohá léta činný téměř ve všech odvětvích naší církevní organizace. Ke konci roku 1957 uveřejnil M. L. Andreasen nejdřív své námitky proti shora uvedené knize ve formě dopisů, jež byly zaslány výhradně kazatelům, avšak později se dostaly také mezi členy sborů.

Nakladatelé

KISTOVO VTĚLENÍ A HŘÍŠNÁ LIDSKÁ PŘIROZENOST (Měl Ježíš hříšnou přirozenost?)

První dopis

Anglické slovo „incarnation“ pochází z latinských slov „in carnis“ a znamená „v těle“ anebo „do těla“. Teologicky vyjádřeno to znamená, že Ježíš počatý jako Syn Boží, vzal na sebe lidskou podobu a přirozenost. V tomto smyslu Jan užívá toto slovo, když praví: „Všeliký duch kterýž vyznává Ježíše Krista v těle přišlého, z Boha jest. Ale všeliký duch, kterýž nevyznává Ježíše Krista v těle přišlého, není z Boha, nýbrž toť jest duch antikristův. 1. Jan 4, 2-3. Tak se stává víra ve vtělení Ježíše zkušebním kamenem učednictví, neboť tím je bezpochyby míněno více než pouhá víra v historickou Kristovu osobnost.

Je-li narození dítěte již samo o sobě zázrakem, tím více je tomu tak s vtělením skutečného Syna Božího. Vtělení zůstane vždy tajemstvím přesahujícím lidské chápání. Všecko, co může člověk učinit, je přijmout vtělení jako součást plánu vykoupení, který byl postupně zjeven po pádu člověka v ráji. Z důvodů nám plně nepochopitelných, dopustil Bůh hřích. Postaral se však o lék, obsahující plán vykoupení, vtělení, smrti i zmrtvýchvstání Syna Božího. Nelze si představit, že Bůh nevěděl, co ho vykoupení bude stát a „rada pokoje“, která tuto věc rozhodla, musela učinit opatření pro každou předvídanou možnost. Pavel o tomto plánu říká: „Ale mluvím tu moudrost Boží v tajemství skrytou, kterouž Bůh předuložil před věky k slávě naší.“ 1. Kor. 2, 7.

Slovo „před věky“ znamená ještě dříve, než bylo vůbec něco stvořeno. Plán vykoupení nebyl proto dodatečným nápadem: byl předem ustanoven. Dokonce když Lucifer zhřešil, nebyl plán plně zjeven, nýbrž byl tajemstvím po věčné časy skrytým. Řím. 16, 25. Bůh to nijak

nezdůvodňuje. Apoštol Pavel nám sděluje: „Že skrze zjevení oznámil mi tajemství, jakož jsem prvé psal krátce, z čehož můžete čtouce porozuměti známosti mé v tajemství Kristovu, kteráž za jiných věků nebylo známo synům lidským, tak jako nyní zjeveno jest svatým apoštolům a prorokům skrze ducha.“ Efez. 3, 3-5.

Výraz „slušelo“

V ep. k Židům jsou v této souvislosti zajímavá dvě slova. Jsou to výrazy „slušelo“ v 2. kap. 10 verši a „musel“ v 17. verši téže kapitoly. /Žilkův překlad/.

Řecké slovo pro slušelo je „prepo“ a je vysvětleno jako „vhodný, způsobilý, schopný, pravý, půvabný“. Pavel, který jak věříme, je pisatelem epištoly k Židům, je velmi odvážný, když si dovolí připisovat Bohu určité pohnutky. Prohlašuje, že je to přiléhavé, způsobné a vhodné pro Boha, Krista něco učinit dokonalým skrze utrpení. Židům 2, 10. /Žilka/ Považuje to za milé (příjemné) od Boha, když toto činí. To znamená, že to považuje za dobré. V posuzování Boha je Pavel hned za Abrahamem, který byl ještě smělejší než on. Jelikož nepochopil Boží záměr, radil Abraham Bohu, aby to nečinil. Říká: „Zdali také zahladíš spravedlivého s bezbožným? Odstup to od Tebe, abys takovou věc učinit měl, abys usmrtil spravedlivého s bezbožným... Odstup to od Tebe, zdaliž soudce vši země neučiní soudu?“ 1. Moj. 18, 23, 25.

Také Mojžíš se pokusil napomenout a poučovat Boha. Když Izrael tančil kolem zlatého telete, řekl Bůh Mojžíšovi: „Protož nyní nech mne, abych v hněvu prchlivosti své vyhladil je.“ 2. Moj. kapitola 11 a 12.

Je jasné, že Bůh v této zajímavé epizodě Mojžíše jen zkoušel a dal mu příležitost prosit za svůj lid. Vidíme však také, že nám to ilustruje Boží ochotu, mluvit s těmi, kteří nejsou svatí. Jeho výzva k lidu zní: „Pojďte nu, a poukažme sobě.“ Iz. 1, 18. Bůh je rád ve spojení se svým lidem. Ani Abrahám, ani Mojžíš nebyli pokáráni za svoji smělost.

Slovo „musil“

Druhý výraz, na který bychom chtěli obrátit pozornost je slovo „musil“. Když Pavel hovořil o Kristu řekl: „Proto se musil ve všem připodobnit bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božských věcech, měl-li usmiřovati hříchy lidu.“ Žid. 2, 17 /Žilka/ Výraz „musil“ /ophilo v řečtině/ v 17. verši je silné slovo. Jeho význam je: „Pod závazkem, měl, musel, vázaný, zadlužený, povinnost, byl povinen.“ Měl-li Ježíš být milosrdným a věrným veleknězem, jak praví Pavel, musil se ve všem připodobnit bratřím. Byla to povinnost, kterou nemohl obejít. Nemůže hovořit o smíření lidí, nebude-li jako jeden z nich. Neměl žádnou volbu, on musel, byl zavázán, byla to jeho povinnost. Kdyby nebojoval se stejnými pokušeními, s nimiž musí zápasit člověk, nemohl by s nimi soucítit. Ten, kdo nikdy nebyl hladový, slabý, nebo nemocný, kdo nikdy nezápasil s pokušeními, není schopen plně pochopit ty, kteří takové trápení prožívají.

Z toho důvodu se Kristus musel ve všem podobat svým bratřím. Musel mít sám soucit s našimi slabostmi. Žid. 4, 15. 5, 20. /Žilka/ Proto, když lidé bývají zarmoucení, je také on zarmoucen, „ve všelikém soužení jejich On měl soužení.“ Iz. 63, 9. Kristus sám dosvědčuje: „...a Já se nepostavuji vzpurně, aniž se nazpět odvracím. Těla svého nastavuji těm, kteříž mně bijí a líce své těm, kteříž mně rvou, tváře své neskrývám od pohanění a plvání.“ Iz. 50, 5-6. „Onť vzal na sebe mdloby, naše neduhy nesl.“ Kristus nebyl ničeho ušetřen. Neprosil, aby byl zproštěn nějaké zkoušky, nebo utrpení jaké prožívají lidé a Bůh jej neosvobodil.

Tyto zkušenosti byly nutné, jestliže Kristus měl být nejvyšším milosrdným knězem. Může cítit s každým člověkem, neboť z vlastní zkušenosti zná, co je to hlad, nemoc, slabost, pokušení, starosti, zármutek, trápení a opuštěnost od Boha. Byl „zkoušen ve všem nám podobně, kromě hříchu.“ Žid. 4, 15, Kristova účast na lidských zármutcích a slabostech z něj udělala soucitného zachránce, kterým je dosud.

Byl Kristus osvobozen od pokušení?

S úžasem a zděšením, smíšeným se zármutkem, čteme falešné údaje v knize „Questions on Doctrine“ na str. 383, kde se píše, že Ježíš byl zbaven zděděných vášní a slabostí, které poskvřňují a ničí Adamovy potomky. Abychom mohli zhodnotit důležitost tohoto tvrzení, musíme si vysvětlit význam slov „zbaven“ a „vášně“.

The Collery Standart Dictionary vysvětluje, že slovo „exempt“ /česky zbavit, zprostit/, znamená zprostit, nepohodlného závazku; osvobodit, vyčistit od některých omezení a břemen. A „Websters New World Dictionary, Collere Edition“ uvádí, že výraz „exempt“ znamená vyjmout, osvobodit, zprostit nějakého pravidla, závazku, jenž jiní musí zachovávat.

Slovo „passion“ /vášeň/ je vysvětleno následovně: „Je to zvláštní utrpení, nebo trýzeň...hnutí citu jako nenávisť, hoř, láska, radost“. Tomu odpovídá Ježíšův zápas a utrpení během křížování, nebo v období po večeři. Vášeň obvykle znamená silné hnutí citu. Původně se vztahuje na starosti, trýzeň a utrpení, neomezuje se jen na tělesné vášně, ale jak již bylo dříve řečeno, zahrnuje v sobě všechna hnutí citů burcujících člověka k jednání. Bez těchto hnutí citů a zbavením všech pokušení, se stane z člověka tvor žijící jen jako stín, bytost, kterou Markhám nazývá strojem. Pokušení jsou součástí života, a slouží k utváření charakteru buďto k dobrému, nebo špatnému, podle toho jak člověk na ně reaguje.

Byl-li Kristus zbaven lidských vášní, tak byl jiný než ostatní lidé. Podobné učení je tragické a zcela odporuje tomu, co adventisté sedmého dne vždy učili a čemu věřili. Kristus přišel mezi lidi jako člověk, nežádal žádné výhody a nikdo k němu neměl zvláštní ohledy. Podle podmínek smlouvy, neměl mít žádnou pomoc ani od Boha, ani od jiného člověka. Byla to nezbytná podmínka pro jeho působení a hodnotu jeho díla.

Satan vždy tvrdil, že je Bůh nespravedlivý, protože žádá po lidech zachování zákona, a že je dvojnásob nespravedlivý, protože po něm

chce, aby dělal to, co činit nelze a co nikdy nikdo nečinil. Satan tvrdí, že Bůh měl dát alespoň jeden důkaz, že lze zákon zachovávat, a to za stejných podmínek, jako má člověk. Noe, Job, Abraham a David byli všichni dobří mužové, avšak nikdo nedosáhl vysoké Boží úrovně. „Všichni zhřešili,“ praví Pavel k Římanům 3, 23.

Bůh nereagoval na satanovou výzvu, neboť již dávno před tím, od věčnosti, určil průběh věcí. Když se naplnil čas, „poslal Bůh svého vlastního Syna, aby se vypořádal s hříchem v těle, jaké má hříšný člověk“. (překl. 21. stol.) Kristus neschvaloval hřích, On ho odsoudil a dokázal zachovávat moc i autoritu zákona. Svou smrtí na kříži, dodal zákonu ještě větší váhu tím, že nesl trest za jeho přestoupení. Už nemohl být obviněn z toho, že zákon ignoruje nebo, že ho podceňuje.

Když bylo zřejmé, že Bůh má v úmyslu poslat svého Syna a skrze něho ukázat, že člověk může zachovávat zákon, věděl satan, že to přinese obrat a že buď Krista přemůže, nebo sám bude muset zahynout. Jedna věc jej velmi zajímala: Přejde Kristus na tuto zemi se slabostmi a křehkostmi, jež lidé sami na sebe uvedli jako důsledek svých nestřídmostí? Bude-li tomu tak, satan věřil, že ho přemůže. Kdyby jej Bůh zprostil vlastností, které ničí potomky Adamovy, mohl by satan namítnout, že Bůh nadřazuje svému Synu a že zkouška je neplatná. V následujícím citátu máme Boží odpověď: „Bůh dopustil, aby jeho Syn přišel na svět, na nějž si satan osoboval nárok jako na své území, jako bezmocné dítě, podléhající lidským slabostem. Připustil, aby se střetl s životními nesnáze, s jakými se musí potýkat každá lidská bytost, a aby s nimi bojoval, jako každý lidský jedinec, a vystavoval se nebezpečí porážky a věčného zatracení.“ /Desire of Ages str. 49 – Touha věků str. 26/.

Mnozí tvrdí, že není možné, aby Kristus podlehl pokušení. Pak by se ale nemohl ocitnout v Adamově postavení. Náš Spasitel však vzal na sebe lidskou přirozenost se všemi jejími sklony. Přijal přirozenost člověka s možností podlehnout pokušení. /Desire of Ages str. 117 – Touha věků staré vydání str. 58/.

„Pokušení, kterým byl Kristus vystaven byly velice silné. Jako svobodná bytost byl pokoušen, aby podlehl satanovým svodům a vzepřel se Božím úmyslům. Kdyby tomu tak nebylo, kdyby nemohl padnout, nemohl by být ve všem pokoušen tak, jako každý člověk.“ „Youth Instructor Oct“ 26. 1899

„Když však Adama sváděl pokušitel, nebyl ještě obtížen následky hříchu. Byl tehdy silný jako dokonalý člověk, jeho duševní a tělesná síla nebyla dosud porušena... Jinak tomu bylo s Ježíšem, když se odebral na poušť, aby zápasil se satanem. Za čtyři tisíce let ztratilo lidstvo na tělesné i duševní síle, pozbylo i mravní sílu, a Kristus vzal na sebe všechny vady zkaženého lidstva. Jen tak mohl vysvobodit člověka z největších hlubin jeho ponížení.“ Desire of Ages str. 117 – Touha věků str. 72.

„Kristus porazil satana ve stejné přirozenosti, nad kterou satan zvítězil. Kristus přemohl nepřítele ve své lidské přirozenosti. Jeho Božství a vykupitelská moc byly skryté. On přemohl satana tím, že se spolehl na Boha.“ „Youth Instructor, duben 25. 1901.“

Sestra Whiteová píše: „Obdržela jsem dopisy, s tvrzením, že Kristus nemohl mít tutéž přirozenost jako lidé, neboť by byl podlehl stejným pokušením. Kdyby Kristus neměl lidskou přirozenost, nemohl by nám být příkladem. Kdyby se nepodílel na naší přirozenosti, nemohl by také být pokoušen, tak, jako lidé bývají pokoušeni. Kdyby nemohl podlehnout pokušení, nemohl by být našim pomocníkem. Byla to slavná událost, když Kristus přišel, aby bojoval stejný zápas jako lidé, kteří bojují ve prospěch ostatních. Jeho pokušení a vítězství jsou příkladem hodným napodobení.“ Rev and Heral, 18. 2. 1890

„Když Kristus přišel na zem, pomáhal lidem nést hříchy a nedostatky lidského pokolení Vzal na sebe lidskou přirozenost a nesl slabosti lidské rasy.“ The Temptations of Christ. Str. 30-31.

Kdyby Kristus byl osvobozen od slabostí, nebyl by schopen lidem porozumět, nebo jim pomáhat. „Proto se musel ve všem připodobnit bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božských věcech, měl-li usmiřovat hříchy lidu. Tím totiž, že sám trpěl v pokušení, stal se schopným přispět na pomoc těm, kdo jsou pokoušeni.“ Žid. 2, 17-18. /Žil. překlad/ Noví teologové nám nabízejí Vykupitele, který nikdy nebyl pokoušen, nikdy nemusel bojovat proti vášním, nikdy „se se slzami nemodlil a zkroušeně neprosil toho, který ho mohl ochránit před smrtí“ a který, „ačkoliv byl Synem Božím, nikdy se nenaučil poslušnosti utrpením,“ ale byl osvobozen ode všeho, co musí zakusit věrný velekněz. To není způsob vykoupění, které potřebuji já, nebo svět. Kdo nikdy nebojoval proti pokušením, nikdy nepochopí jejich moc. Kdyby Bůh poskytl Kristu zvláštní výhody, byl by jej právě tímto činem učinil neschopným pro jeho dílo. Není škodlivějšího kacířství, než to, o kterém zde hovoříme. Bere (odstraňuje) Vykupitele, kterého jsem poznal a nahrazuje ho slabou osobností, kterou Bůh považuje za neschopnou odolávat vášním tak, jak Bůh od lidí žádá a zvítězit nad nimi.

Je přirozeně všem jasné, že nikdo nemá právo určovat, jestli budeme věřit svědectvím nebo nové teologii, že Kristus byl zproštěn lidských vášní. Budeme věřit jednomu nebo druhému. Církev se musí rozhodnout. Přijmout učení z knihy „Questions on Doctrine“, znamená vzdát se víry v dar, který Bůh svému lidu dal.

Něco z historie

Čtenáře bude jistě zajímat, jak to, že vedoucí činitelé církve přijali toto nové učení, a jak se toto učení dostalo do knihy Questions on Doctrine. (čímž se mu dostalo oficiálního postavení)

Učení o lidské Kristově přirozenosti, je jedním ze základních pilířů křesťanství. Na něm závisí záchrana lidí. Apoštol Jan je považuje za rozhodujícího činitele, když praví: „Po tom znejte Ducha Božího; Všeliký duch, kterýž nevyznává Ježíše Krista v těle přišlého, není z Boha – nýbrž

toť jest ten duch antikristův, o kterémž jste slychali, že přijiti má a již jest nyní na světě.“ 1. Jan 4, 2-3.

V jakém těle přišel Kristus na tuto zem? Opakujeme citát, který jsme již předtím uvedli: „Kristus vzal na sebe všechny vady zvrhlého lidstva. Jen tak mohl vysvobodit člověka z největších hlubin jeho ponížení.“ *Desire of Ages*. str. 117. *Touha věků* str. 72.

Jen tím, že se Kristus připodobnil lidem, které přišel spasit, jim mohl ukázat, jak mohou zvítězit nad svými slabostmi a vášněmi. Kdyby lidé, s nimiž žil, zpozorovali, že je osvobozen od pokušení, s nimiž musí bojovat oni, ihned by bylo po jeho vlivu a on sám by byl pokládán za podvodníka. Jeho výpověď „Já jsem přemohl svět,“ (Jan 16, 33) by lidé považovali za nemístné vychloubání, neboť by neměl co přemáhat. Jeho zaslíbení „Kdož zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu mém, jako i já zvítězil jsem a sedím s Otcem svým na trůnu Jeho“ (Zj 3, 21), by mohlo platit i pro ně, i oni by mohli jednat jako Kristus, kdyby je Bůh osvobodil od vášní.

Že Bůh osvobodil Krista od pokušení, je vrcholem bludařství. Je to popření veškerého pravého náboženství, ruší úplně plán vykoupení, a činí z Boha lháře a Krista spoluvínikem. Velká odpovědnost spočívá na těch, kteří takto učí k záhubě lidí. Bůh „ani vlastního Syna neušetřil, ale za nás za všechny vydal jej...“ Řím 8, 32. Jeho zkoušky byly tvrdší, pokušení silnější a trpěl víc než my, jelikož jeho přirozenost byla citlivá vůči sebemenší nevážnosti, neuctivosti, nebo pohrdání. Kristus se zprotivil „až do krve,“ v boji proti hříchu. Ne, Bůh ho neušetřil ani nevysvobodil. Ve svém zápase „ve dnech těla svého, modlitby a ponížení prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovat od smrti, s křikem velikým a slzami obětoval a vyslyšen jest v tom strachu. A ačkoliv byl Syn Boží, z toho však což trpěl, naučil se poslušností.“ Žid. 5, 7-8.

Se zřetelem k tomu, co jsme si již řekli, opakujeme otázku: „Jak se toto učení zneuctívající Boha mohlo dostat do církve? Byl to snad výsledek dlouholetého bádání a byla konečná usnesení předložena církvi

na veřejných shromážděních? Byly v Review předem oznámeny podrobnosti o zamýšlených změnách v církvi?“ Nic podobného se nestalo. Vyšla anonymní kniha, lidé byli odsuzováni a každému kdo odporoval, byla utážena uzda.

Jak toto nové učení našlo svou cestu do církve, to líčí Dr. Donald Grey Barnhouse, vydavatel náboženského časopisu Eternity. Po roce 1956 vyšel článek s názvem: „Jsou adventisté sedmého dne křesťané?“ Citujeme s dovolením z toho článku. Chtěli bychom podotknout, že Dr. Barnhouse nám vyprávěl, že celý obsah článku byl před vydáním předložen adventním bratřím ke schválení. Skutečnost, že tato zpráva byla téměř tři roky v tisku a že naši vedoucí neprovedli žádnou opravu ani neprotestovali proti ní, jasně dokazuje, že souhlasí s pravdivostí této zprávy.

Dr. Barnhouse vyprávěl, že před dvěma léty bylo rozhodnuto, že pan Martin učiní šetření týkající se adventistů sedmého dne. Pan Walter R. Martin byl toho času uchazečem o titul doktora filozofie na univerzitě v New Yorku, a byl rovněž spojen se štábem nakladatelství Eternity. Aby získal spolehlivé informace z první ruky, jel pan Martin do Washingtonu do hlavního sídla adventistů, kde se setkal s některými vedoucími „ti byli ihned tím nadšeni“.

Pan Martin si ihned povšiml, že adventisté horlivě popírali určité body učení, jež před tím zvěstovali. Na prvním místě šlo o znamení šelmy a Kristovu přirozenost, když byl v těle. Pan Martin poukázal na to, že jejich budova sousedí s knihkupectvím, kde mají knihu napsanou jedním z kazatelů, kterou sami vydali a která podává opak toho, co o ni nyní tvrdí. Vedoucí poslali pro knihu a objevili, že pan Martin má pravdu a ihned uvědomili o této skutečnosti úředníky Generální konference, aby dali celou situaci do pořádku.

Týkalo se to zvláště učení o znamení šelmy, jež je jedno ze základních učení církve adventistů, téměř od jejich vzniku. Když představitelé

usoudili, že pan Martin má pravdu, navrhli tuto situaci uvést do pořádku a taková tvrzení opravit. To se také stalo. Nevíme, co všechno bylo tímto způsobem opraveno, zda autoři byli o úpravách uvědoměni dříve než tyto změny byly provedeny, jestli se poradili s knižním výborem k tomu určeným, a jestli nakladatel a nakladatelství s tím souhlasili. Víme však, že v úkolech sobotní školy pro druhé čtvrtletí 1958, v němž se probírala kniha Zjevení, kapitola za kapitolou, byla úplně vynechána 13. kap., pojednávající o znamení šelmy. Byla zde dvanáctá kapitola a také čtrnáctá, avšak 13. kap. chyběla. Úkol sobotní školy byl patrně již „opraven“. Je to zajisté nesprávné, když kazatel jiné církve má takový vliv na naše představitele (kazatele), aby je přiměl k opravě naší teologie a vymohl změnu v nejdůležitějším učení církve a dokonce vnikl do sobotních škol celého světa a zadržel jim důležitý úkol ze Zjevení 13. Tím se naši představitelé jednoznačně připravili o své vůdcovství.

Stejná procedura

To však není všechno. Dr. Barnhause vypravoval, že tentýž postup týkající se Kristovy přirozenosti, když byl v těle na této zemi, se opakoval. Naši vedoucí představitelé ujistili pana Martina, že většina církve vždy považovala Kristovu přirozenost za bezhříšnou, svatou a dokonalou, vzdor skutečnosti, že určití pisatelé dali příležitostně do tisku protichůdné názory, jež byly v rozporu s učením církve.

Když to naši vedoucí panu Martinovi vyprávěli, byla to ta největší nepravda. Církev neměla nikdy jiný názor, než to, co napsala sestra Whiteová. Vyzýváme naše vedoucí, aby nám podali důkaz svého tvrzení. Je to velká lež, že určití pisatelé dali vytisknout názory, úplně odporující učení církve. Jedním z pisatelů, kteří dávali články „do tisku“, byla sestra Whiteová. Podívejme se, co říká o této otázce naše standardní kniha Bible Readings for the Home Circle, (Biblické čtení pro rodinu), které se prodaly miliony výtisků. Mám před sebou 2 kopie, jedna byla vytištěna v Pacific Press v roce 1916, a druhá v roce 1944 v Southern – Publishing House. V obou je totéž. Zde je podáno učení, jaké bylo církví přijato:

„Ve své lidskosti převzal Kristus naši hříšnou padlou přirozenost. Jinak by nemohl být ve všem připodobněn svým bratřím,“ nemohl by být „ve všech věcech pokoušen jako i my,“ nebyl by mohl zvítězit, jak i my musíme zvítězit, a nebyl by proto dokonalým Vykupitelem, jakého lidé potřebují a musí mít, aby mohli být spaseni.

Názor, že Kristus se narodil z neposkvrněné, či bezhříšné matky, /protestanté to o Panně Marii neříkají/, že nezdědil náchylnost ke hříchu a z tohoto důvodu nemohl hřešit, ho vzdaluje od padlého světa a z místa, kde je zapotřebí jeho pomoc. Kristus zdědil právě to, co dědí každý potomek Adamův – hříšnou, padlou přirozenost, ale jeho početí se událo skrze Ducha svatého. A to se stalo proto, aby bylo zřejmé, že každý, kdo je „zrozený z Ducha,“ může dosáhnout stejného vítězství nad hříchem a nad svým vlastním hříšným tělem. Tak jako zvítězil Kristus, musí zvítězit každý. Zj. 3, 21. Bez zrození z Ducha není vítězství nad pokušením a žádná záchrana od hříchu. Jan 3, 3-7. str. 21

Aby naši vedoucí vysvětlili panu Martinovi, jak někteří pisatelé mohli dát do tisku své názory, vyprávěli mu, že jde o dílo fanatiků, kteří jsou v každém křesťanském společenství. To už bylo příliš, zde zašli příliš daleko. Sestra Whiteová nepatřila k fanatikům, ani autoři knihy „Bible Readings.“ (Biblické čtení) Naši vedoucí by se měli pokorně omluvit církvi, za takovou skvrnu, kterou pošpinili své bratry a sestry. Je téměř neuvěřitelné, že mohli poskytnout takové údaje. A za celé 3 roky od uveřejnění těchto falešných informací v tisku, nikdo neprotestoval. Jsem pobouřen tím, jak necitelně se naši vedoucí staví k této věci.

Aby si čtenář sám mohl přečíst původní zprávu od Dr. Barnhause uvádím zde její část z článku nazvaného: „Jsou Adventisté sedmého dne křesťané?“ Není to celá zpráva, nýbrž pouze ta část, vztahující se na otázky, o nichž zde bylo diskutováno. Později uvedu další výňatky.

Téměř před dvěma léty jsme se usnesli, že pan Martin vypracuje studii o adventistech sedmého dne. Setkali jsme se s adventisty s tím, že chceme

s nimi čestně jednat, a že bychom si vážili toho, kdyby nám někdo z jejich představitelů poskytl rozhovor. Odpověděli ihned a nadšeně.

Pan Martin šel do Takoma Parku, Washington D. C., do hlavního sídla Církve adventistů sedmého dne. Z počátku byla mezi oběma stranami velká nedůvěra. Pan Martin přečetl velkou část adventistické literatury a na základě toho předložil sérii přibližně 40 otázek, týkajících se oblasti teologie. Při druhé návštěvě dostal podrobné odpovědi na své otázky, vypracované na mnoha stránkách. Ihned bylo jasné, že adventisté popírají určitě body učení, jež jim předtím byly připisovány. Když pan Martin četl jejich odpovědi, přišel například k závěru, že adventisté naprosto zavrhnou názor, že zachovávání sedmého dne - soboty, je otázkou spasení a, že zachovávání 1. dne týdne je přijetím antikristova „znamení šelmy,“ jak se až dosud věřilo. Upozornil na to, že v jejich knihkupectví, je jistá kniha, napsaná jedním z jejich kazatelů, a kterou sami vydali, a ta říká naprostý opak toho, co oni nyní tvrdí. Vedoucí poslali pro knihu a zjistili, že údaje pana Martina jsou správné, a ihned přednesli tuto skutečnost Generální konferenci, aby vše dali do pořádku a opravili. Něco podobného se opakovalo ohledně Kristovy přirozenosti, kterou většina církve vždy považovala za bezhříšnou, svatou a dokonalou, vzdor skutečnosti, že určití pisatelé mezi nimi příležitostně psali protichůdné názory, jež byly úplně proti všeobecnému mínění církve. Dále vysvětlovali panu Martinovi, že měli mezi sebou určité členy, fanatiky, tak jak to bývá v každém křesťanském společenství. Toto jednání adventistů sedmého dne předcházelo podobným krokům v budoucnu.

Za několik měsíců vyjde kniha pana Martina o adventistech sedmého dne. Kniha bude mít předmluvu odpovědných vedoucích Církve adventistů sedmého dne, v níž je uvedeno, že veškeré údaje pana Martina o adventistickém učení byly převzaty z nové adventistické knihy, jež bude vydána současně. Každá kritika adventního hnutí musí od nynějška brát zřetel na tato současná uveřejněná díla.

Pro některé z nás se zdá být postoj adventistů v určitých případech novým. Může to být jen postoj většiny duchovně zdravého vedení, které je rozhodnuto nasadit brzdy každému členu, který zastává názory uchylující se od názoru odpovědného vedení církve.

Aby se zabránilo obviněním, které proti nim vznesli evangelíci, adventisté již vypracovali opatření, podle něhož rozhlasový program „Voice of Prophecy“ (Hlas proroctví) a jejich největší časopis „Signs of the Times“ (Znamení doby) měly být považovány za oficiální program Církve adventistů sedmého dne.

Závěrem chtěl bych zdůraznit určité skutečnosti:

1. V knize Questions on Doctrine je psáno na str. 383, že Kristus byl osvobozen od pokušení. Duch prorocký vysvětluje, že Kristus nebyl osvobozen od pokušení a vášní, jimiž jsou lidé trápení. Každý, kdo přijímá novou teologii, musí odmítat (zavrhnout) svědectví. Není jiné volby.
2. Pan Martin posloužil jako nástroj při zkomolení našeho učení o „znamení šelmy“, a o „Kristově přirozenosti v těle“. K podobným zkomoleninám adventního učení došlo i v jiných knihách, nebyli jsme však informováni o tom, jaké jsou to změny.
3. Naši vedoucí se zavázali, že nebudou získávat žádné nové stoupence původního učení a slíbili jsme panu Martinovi, že mu oznámíme každého, kdo by jednal proti tomu.
4. Bylo nám vyhrožováno, že každému kdo nedůvěřuje vedení a neuposlechne je, bude pozastavena jeho činnost a budou považováni za nezodpovědné fanatiky.
5. Jsme zděšeni tím, že jistí evangeličtí duchovní měli po určité stránce velký vliv na naše vedoucí, což ovlivnilo vysílání Hlasu proroctví (Voice of Prophecy) a vydávání časopisu Znamení doby (Sign of the Times). To jsou děsivé zprávy. Tato zařízení jsou Božími nástroji a je neuvěřitelné, že vedoucí dovolí ovlivnit je jakýmkoliv vnějším působením. Tím se dopustili velkého hříchu proti církvi, který lze

vymazat jen hlubokou lítostí viníků, nebo tím, že dotyční mužové odstoupí od svatého povolání.

Naši členové většinou neznají stávající poměry a vynakládá se veškeré úsilí, aby se udržovali v nevědomosti. Byla vydána nařízení, aby se vše uchovalo v tajnosti a je nutno zmínit se o tom, že ani na posledním zasedání Generální konference v r. 1958 vedoucí nepodávali žádnou zprávu o jednáních a paktech s evangelíky. Naši představitelé si zahrávají s ohněm a velký požár, který bude následovat, bude naplněním proroctví, neboť nadcházející Omega (konec) přijde způsobem nanejvýš překvapujícím.

Sedmkrát jsem prosil o audienci a byla mi nakonec slíbena, avšak pouze pod tou podmínkou, že bude soukromá, a že nedostanu žádnou zprávu z jednání. Prosil jsem o veřejnou audienci, nebo pokud bude soukromá, aby byla nahrávána na magnetofonový pásek a já bych dostal jednu kopii. To mi bylo odepřeno. Jelikož mi audience nebyla poskytnuta, píše toto poselství, které obsahuje to, co bych řekl. Tuší čtenář z jakého důvodu mi činovníci neposkytli audienci, o kterou jsem prosil?

Jsem adventista sedmého dne a miluji poselství, které jsem tak dlouho kázal. Trápí mě velmi, když vidím, jak jsou bořeny základní pilíře a jak jsou opouštěny požehnané pravdy, které nás učinily tím, co jsme.

Jsem vděčný za své dobré zdraví a přeji požehnání Páně každému čtenáři. Žijeme v době spěchu a chvatu a každý by se měl v této nebezpečné době těsně přivínout k Bohu. Pán buď s vámi!

Dopis druhý

Pokus o padělání

Začátkem léta roku 1957 se mi dostala do ruky – věřím, že z Boží prozřetelnosti – jedna kopie protokolu z „Kuratoria ses. Whiteové“ z května téhož roku. Těm, kdo o tom nic neví, chci říci, že je to společnost, která spravuje velký počet dopisů, rukopisů a knih zemřelé sestry E. G. Whiteové. Po dohodě s představiteli společnosti určí výbor, komu bude zpřístupněn tento materiál, co má být uveřejněno a co vůbec nemá být zpřístupněno.

Velká část práce této společnosti sestává ze studování a vydávání spisů ses. Whiteové a z doporučení ke zveřejnění materiálu, který má trvalou platnost (hodnotu). Tato práce je velmi důležitá pro církev, neboť jen to, co výbor uvolní, to spatří denní světlo. Během svého života vykonala ses. Whiteová mnoho práce psaním a vydáváním, a vše, co bylo zveřejněno, kontrolovala a schvalovala. Nyní převzal tuto práci výbor společnosti.

Dva muži a výbor

Podle zápisu z výboru byli 1. května dva členové toho výboru, určení k sepsání knihy známé pod názvem „Questions on Doctrine“, (Doktrína s otazníky) pozváni k diskuzi o otázce, která při jedné schůzce z minulého ledna dala podnět k uvažování. Tato otázka se týkala prohlášení ses. Whiteové o smíření v nebeské svatyni, které nyní probíhá. Toto učení nesouhlasilo s usneseními, jež vedoucí společenství učinili společně s evangelíky. Abychom plně pochopili důležitost této záležitosti, je třeba si trochu připomenout minulé události.

Před nějakou dobou byli vedoucí Církve adventistů ve spojení se dvěma kazateli jiného vyznání, s protestantem Dr. Barnhausem a panem

Martinem, respektive s redaktorem a s pomocným redaktorem žurnálu „Eternity“ (Věčnost), vycházejícím ve Filadelfii a diskutovali spolu o mnoha bodech našeho učení. Při těchto rozhovorech, jakož i v četných dopisech, které si vyměnili, vznesli evangelíci vážné námítky proti některým našim věroučným bodům. Vyvstala nanejvýš důležitá otázka, zda lze adventisty považovat za křesťany, zastávají-li takové názory jako je učení o svatyni, o 2300 večerech a jitrech, o roku 1844, vyšetřujícím soudu, s přáním, aby Církev adventistů byla počítána mezi normální protestantské církve, jako křesťanská církev a ne jako sekta.

Obě skupiny strávily na sta hodin studiem a popsaly několik set stran. Protestanté navštěvovali naše hlavní sídlo v Takoma Parku, a naši lidé zase Filadelfii a byli hosty v domě Dr. Barnhause. Čas od času byli pozváni k poradám ohledně záležitostí „Hlasu prorockého“ a jiných našich časopisů – toto vše sloužilo k tomu, aby se zjistilo, co stojí v cestě uznání adventistů za křesťanskou církev.

Po mnohých, protahujících se diskuzích, obě strany se konečně dohodly, a ač evangelíci se ještě stavěli proti určitým bodům našeho učení, byli ochotni uznat nás za křesťany. Pokud jde o „znamení šelmy“ a „Kristovu tělesnou přirozenost“, bude zapotřebí učinit některé opravy v našich spisech. Eternity, září r. 1956. To bylo dáno na vědomí „činnovníkům Generální konference“. Nevíme, které knihy byly „dány do pořádku“ a opraveny. Evangelíci to uveřejnili na svých konferencích. Dr. Barnhause podává zprávu, že učinili preventivní opatření a předložili rukopisy adventistům, aby neučinili falešné údaje a nevznikly omyly. Adventisté neuveřejnili žádnou zprávu. Dokonce ani na poslední Generální konferenci r. 1958 se o této záležitosti nediskutovalo. Jen málokterí věděli o těchto konferencích s protestanty. Kolovaly sice zprávy o tom, že vedoucí adventistů vyjednávali s evangelíky, ale všecko bylo přijato jen jako z doslechu. Těch několik, kteří to věděli, si to ponechalo pro sebe. Vypadalo to jako tajné spiknutí.

Do dnešního dne nevíme a nemáme představu o tom, kdo vedl konference s evangelíky. Nevíme a nemáme představu o tom, kdo napsal knihu „Questions on Doctrine,“ pilná pátrání nevedla k žádnému výsledku. Nevíme a nemáme představy o změnách týkajících se znamení šelmy a tělesné přirozenosti Kristovy a v které knize byly učiněny. Nevíme, kdo dovolil vynechání 13. kapitoly Zjevení v úkolech naší sobotní školy ve druhém čtvrtletí r. 1958 pojednávající o znamení šelmy. Dr. Barnhause oznámil, že adventisté vypracovali smlouvy, jež se týkaly „Voice of Prophecy“ (Hlasu prorocství) a „Sign of the Times“ (Znamení doby), aby se vyvarovali obviněním, které evangelíci proti nim vznesli. Co ještě bylo vypracováno nevím, a také to nebylo řečeno. Neměli bychom mít o tom podrobnou zprávu? Přirozeně, že se také divíme, jak se to stalo, že kazatelé jiného společenství vůbec do toho měli co mluvit a vyjadřovali se k tomu, jak máme naše dílo vést. Či se naši vedoucí vzdali? Jak je možné, že se radili s protestanty a naši vlastní členové tom nic neví?

Co se stalo na těchto konferencích?

V tom jsme téměř zcela odkázáni na zprávu uveřejněnou v „Eternity“ (Věčnost). Na těchto konferencích zabíralo mnoho času téma o svatyni. Dr. Barnhause byl velmi otevřený v posuzování tohoto učení. Obzvláště byl proti našemu učení o vyšetřujícím soudu, který charakterizoval jako nejkolosálnější, nejpsychologičtější fenomén zachovávající vážnost náboženských dějin. Později nazval toto učení o vyšetřujícím soudu jako „nedůležité a téměř naivní“. A řekl, že každé úsilí o jeho zavedení je nevkusné a neužitečné. V diskuzi o zklamání v roce 1844 pravil Dr. Barnhause, že předpoklad, že Kristus má před příchodem na tuto zem vykonávat službu ve svatyni svatých je idea, kterou někteří nedoučení adventisté dohnali až k fanatismu, k doslovnému extrému. „Pan Martin a já jsme slyšeli, že vedoucí adventistů výslovně řekli, že všechny tyto extrémy zavrhnou, a neříkali to nikterak nejistě“ prohlásil pan Barnhause.

Myslím, že církev stojí za to, aby dostala přesnou zprávu od našich vedoucích o tom, zda Dr. Barnhause a pan Martin mluvili pravdu, když

tvrdí, že slyšeli, že naši představitelé zavrhnou myšlenku (názor), že Kristus koná práci v druhém oddělení svatyně, teprve potom přijde na tuto zem. Tato otázka si žádá zřetelnou odpověď.

Než budu pokračovat o tom, co se na této konferenci stalo, vraťme se koněm dvěma mužům, kteří se 1. května 1957 setkali s výborem Kuratoria „White Board of trustees“ k poradě. Tito muži byli dobře seznámení s prohlášeními Dr. Barnhause a pana Martina, že učení o Kristově službě ve svatyni svatých byla naprosto odmítnuta. O tom se již několik měsíců psalo a nikdo proti tomu neprotestoval. Tito mužové nepotřebovali psané údaje, neboť se zúčastnili diskuzí s evangelíky. Zvláště pak jeden z nich měl významný podíl na konferencích, navštívil Dr. Barnhause v jeho domě a na jeho pozvání kázal ve sborech. Byl to jeden ze čtyř mužů, který měl největší zodpovědnost, a byl vybrán, aby doprovázel pana Martina, na cestě k západnímu pobřeží, a hovořil v našich modlitebnách. Dr. Barnhause si ho velmi vážil, což bylo vzájemné.

V této době, vyšla v „Ministry“ série článků, které byly prezentovány jako duchem prorockým potvrzené učení adventistů o smíření. V únorovém vydání v roce 1957 bylo oznámeno, že „obětní čin na kříži je úplným, dokonalým a konečným smířením s hříchy lidstva“. Tento výrok je v souladu s vírou našich představitelů, jak udával ve zprávě Dr. Barnhause. Je také ve shodě s prohlášením jednoho vedoucího činovníka, vyjádřeném v osobním dopise: „Bratře Andreasene, nemůžeš nám vzít toto vzácné učení, podle něhož Kristus přinesl na kříži úplnou, dostačující oběť smíření. Toho se vždycky přidržíme a budeme je dál zvěstovat tak, jak to činili naši ctění předchůdci ve víře“.

Bylo by zajímavé, kdyby pisatel podal důkazy tohoto svého tvrzení. Pravdou však je, že naši předkové takovým věcem nevěřili a také je nezvěstovali. Nevěřili, že dílo na kříži bylo dokonalé a plně dostačující. Věřili, že tam bylo zapláceno výkupné a to bylo naprosto dostačující. Když však Kristus v roce 1844 vešel do svatyně svatých, začalo konečné

smíření. Toto adventisté vždy učili a v to věřili, a to je to staré a pevně stanovené učení, kterému naši ctění předkové ve víře věřili a které hlásali.

Nemohli učít, že smíření na kříži bylo konečné, dokonalé a zcela postačující a současně věřit, že v roce 1844 se má konat jiné, rovněž konečné smíření. To by bylo absurdní a bezvýznamné. Zaplacení za viny našich hříchů bylo skutečně důležitou a nutnou součástí Božího plánu vykoupení, nikdy to však nebylo všecko. Byla to, abych tak řekl, dostatečná suma uložená v nebeské bance, suma, která, když je zapotřebí, může být vyzvednuta každým a pro každého. Touto zaplacenou mzdou byla ta „drahá Kristova krev, jakožto nevinného a neposkrvněného Beránka Božího.“ 1. Petr. 1, 19. Svou smrtí na kříži „zaplatil Ježíš všecko“, ale tento vzácný poklad bude mít pro nás význam až ho Kristus pro nás vyzvedne, pro každého, kdo přijde na tento svět. Proto musí smíření pokračovat, dokud se lidé rodí.

Poslyšte následující slova:

„Pro jeho poslušnost máme nevyčerpatelnou zásobu dokonalé poslušnosti. Čím to je, že tak nekonečný poklad nemá vlastníka? (není využit?) Zásluhy Kristovy, jeho sebezapírání a sebeobětování jsou nashromážděny v nebi jako kadidlo“. Generální Konference Bulletin Vol3 pp. 101, 102, Fourth Quarter 1899.

Uvažujte o výrazech: „Nevyčerpatelná zásoba“, „nekonečný poklad“, „zásluhy Kristovy“. Tato zásoba byla uložena na kříži, ale nebyla tam spotřebována. Boží lid může čerpat z této zásoby na modlitbách. Od roku 1844 je tato zásoba silně spotřebována, Boží lid pokračuje v posvěcování, tato zásoba není však vyčerpána – ještě je z čeho čerpat.

Poslyšte ještě jednou:

„On, který svým vlastním smířením opatřil nekonečnou zásobu mravní síly, neopomine používat tuto sílu k užitku lidí. Chce jim připočíst

svou vlastní spravedlnost... Díky jeho poslušnosti máme k dispozici nevyčerpatelnou zásobu dokonalé poslušnosti... Když k Božímu trůnu vystupují upřímné, pokorné modlitby, smísí je Kristus se zásluhami svého vlastního života dokonalé poslušnosti. Naše modlitby budou jako libá vůně kadidla. Kristus se sám dal do zástavy, aby nám prospěl, a Otec svého Syna vyslyší.“ Tamtéž.

Když se modlíme, přimlouvá se Kristus za nás, a smísí zásluhy svého vlastního života v dokonalé poslušnosti s našimi modlitbami. Naše modlitby se stanou s tímto kadidlem, libou vůní a Otec svého Syna vždycky vyslyší.

Porovnejte tato slova s údajem v Questions on Doctrine (Učení s otazníky) na str. 381: „Ježíš se postavil před Bohem za nás... ale ne proto, že něco pro nás udělá nyní, nebo v budoucnu.“ Ne! On to již pro nás udělal na kříži. Povšimněte si tohoto obrazu: Kristus se postaví před Boha místo nás. Prosí za nás, ale nic nedostává. Již 1800 let prosí a nic. Což neví, že to již má? Nikdo mu nechce říct, že je zbytečné za nás prosit? On sám nemá „žádnou naději“ že něco nyní, nebo v budoucnu získá a přece za nás vytrvale prosí. Jaký to pohled pro anděly! A to má být učení adventistů! Tato kniha je schválena vedoucími představiteli adventistů a je rozesílána do celého světa, aby každý viděl, čemu věříme. Kéž nám Bůh odpustí! Jak přesvědčíme svět, že věříme ve Vykupitele, který je mocným zachráncem, když jej představujeme jako toho, kdo prosí marně svého Otce.

Avšak díky Pánu, toto není učení adventistů. Sestra Whiteová říká: „Kristus se zavázal, že se nás ujme a Otec vyslyší svého Syna.“ Toto je křesťanství, to jiné nikoliv.

Máme za takových okolností mlčet? Sestra Whiteová praví: „V uplynulých padesáti letech bylo mnohé z našeho učení pokládáno za kacírství... zvláště učení o Kristově službě v nebeské svatyni. Divíte se, že nemlčím, když vidím počátek díla, které by chtělo odstranit některé pilíře naší víry? Musím být poslušná příkazu – střež základy víry.“ Series B. 2. p. 58

Dále: „Nepřítel byl původce názoru, že mezi adventisty sedmého dne musí nastat velké reformační hnutí, a že tato reformace spočívá ve zřeknutí se učení, které tvoří pilíře naší víry. Jak by to dopadlo, kdyby tato reformace měla nastat? Byly by odstraněny zásadní pravdy, které Bůh ve své moudrosti dal církvi ostatků. Základní církevní pravdy, které platily během posledních padesáti let, by byly považovány za blud. Byla by zřízena nová organizace. Knihy by byly psány podle nového řádu. Platila by nová filozofie... Nic by se nesmělo postavit do cesty novému hnutí.“ Tamtéž pp. 54, 55

Máme mlčet ze strachu, že urazíme city reformátorů? Máme mlčet ze strachu, že uškodíme jejich vlivu, zatímco lidé budou klamáni? Mé poselství zní: „Protestujte proti překrucování pravdy.“ Tamtéž pp. 9. 15

Prvomájové setkání

Pochybuji, že vedoucí adventistů si byli plně vědomi mnoha odkazů na dílo smíření probíhající od roku 1844 v nebeské svatyni, ve spisech sestry Whiteové. Jestliže ano, jak se mohli opovážit zaujmout tak kritické postavení k učení o svatyni? Sestra Whiteová nejen poukazuje na dílo smíření, ale podává i vysvětlení.

Zde jsou některá z nich: „Na konci 2300 dnů v roce 1844 vstoupil Kristus do svatyně svatých v nebeské svatyni, aby vykonal závěrečné dílo smíření, připravující na jeho příchod.“ Great Controversy p. 422 (Velký spor věků str. 422).

Pak Kristus, náš prostředník, dokončil jen část svého díla, aby přistoupil k jeho druhé části při čemž mocí své krve ještě pořád prosí Otce za hříchy, Gr. Kampf str. 520: Spor věků, str. 261, 3 odst.

„Proto to oznámení – Byl otevřen chrám Boží na nebi a v něm byla spatřena jeho truhla smlouvy, což poukazuje na otevření svatyně svatých

v nebeské svatyni v roce 1844, kdy Kristus vešel do svatyně svatých, aby vykonal závěrečné dílo smíření....“ Gr. Kampf str. 520 (Spor věků)

Kristus je představen, jak stojí před oltářem a nabízí obět' za hříchy světa... Prostředník je důležitý, protože lidé neustále hřeší... Ježíš přináší obětní dar za každé provinění a za každý hřích.“ Ms. 50. 1900.

„Na konci 2300 dnů v roce 1844 vešel Kristus do nebeské svatyně, aby vykonal závěrečné dílo smíření.“

„Jako náš prostředník vykonal ve svatyni jen část svého díla.“ Nyní vstoupil do jeho druhé fáze. Jeho krev promlouvá k Otci. Ježíš koná nepřetržitou službu u oltáře. To je nutné, protože se lidé stále dopouštějí hříchů. Ježíš přináší obětní dar za každé provinění a za každý hřích hříšníků. To vyžaduje nepřetržitý akt smíření. „Vždycky jsa živ k orodování za ně.“ Žid. 7, 25

Je možné se domnívat, že ti dva muži četli zde uvedené citáty a snad ještě i jiné, když vypravovali, že při svém bádání postřehli údaje E. G. Whiteové, které poukazují na probíhající Kristovo dílo v nebeské svatyni. Co chtěli učinit se zřetelem na toto poznání? Změnili své dřívější mylné názory a uvedli je do souladu s jasnými slovy Ducha prorockého? Ne, naopak. Dali výboru návrh, aby v určitých knihách E. G. Whiteové byly uvedeny na dolním konci stran podrobné vysvětlivky, nebo byl pořízen dodatek s poznámkami vysvětlujícími naše pojetí různých fází Kristova díla smíření. Minutes p. 1843.

Uvažte! Oni dovolí sestře Whiteové říct, že dílo smíření se nyní koná v nebeské svatyni a pak navrhuje, aby v některých z jejich knih byly učiněny poznámky, vyjadřující jak my chápeme smíření. Jednali však jen v souladu s oficiálním vylíčením v Questions on Doctrine. Takže, když čteme v dílech E. G. Whiteové, že Kristus nyní koná smíření, má to být chápáno tak, že Kristus nyní prosí atd... pp. 354, 355

Kdyby sestra Whiteová žila a toto četla, zcela jistě by se zabývala těmito troufalými pisateli, a sice slovy velmi peprnými. Nikomu by nedala právo změnit to, co napsala, nebo to vykládat tak, aby byl zcela změněn jasný význam. Tvrzení v „Questions on Doctrine“, by zcela jistě zničila platnost všeho toho, co napsala. Musíme-li se nejdříve poradit s inspirovaným vykladačem z Washingtonu, abychom pochopili to, co chtěla říci, pak raději dejme všechna svědectví stranou. Kéž Bůh zachrání svůj lid!

Začátkem tohoto století, když osud církve byl na vážkách, psala sestra Whiteová: „Satan kladl své nástrahy, aby podkopal naši víru v plán Božího díla. Při psaní tohoto díla, jsem hluboce zarmoucena; satan spolupracuje s těmi, kteří mají vynikající postavení, aby smetl zásady naší víry. Bratři, máme dovolit, aby se to stalo? Rev. a Her. 10. listopad 1903

Na otázku: „Máme dovolit, aby se to stalo?“ Odpovídá následovně: „Moje poselství zní: Nepřihlížejte nečinně bez protestu k překrucování pravdy... Dostalo se mi poučení, abych varovala náš lid, neboť mnozí jsou v nebezpečí, že přijmou teorie, které podkopávají základní pilíře naší víry.“ Letter to Physicians and Ministers, Series B No. 2. p. 15

„V uplynulých padesáti letech nám bylo předkládáno mnoho nepravd, které měly zatemnit naši mysl ohledně učení Božího Slova, zvláště pak učení, které se týká služby Kristovy v nebeské svatyni. Avšak učení a směrnice, které nás učinily tím, co jsme, musí zůstat zachovány a budou zachovány, jak nám to Bůh oznámil skrze své Slovo a skrze svědectví jeho Ducha. Vyzývá nás, abychom si pevnou vírou zachovali základní zásady, jež jsou vybudovány na nepopíratelné autoritě.“ Tamtéž str. 59 „Divíte se, že nemohu mlčet, když vidím počátek díla, které by chtělo odstranit některé pilíře naší víry? Musím poslechnout Boží příkaz a postavit se proti němu.“ Tamtéž str. 58

Bude zvláštním způsobem vynikat

Když tito dva muži, pan Martin a Dr. Barnhause přišli s návrhem, aby některé knihy sestry E. G. Whiteové byly opatřeny poznámkami s vysvětlením, které by čtenáři zprostředkovaly dojem, že není proti jejich novým výkladům, řekli: „To je věc, která v blízké době bude zvlášť vynikat a bylo by dobré, abychom si pospíšili s přípravami a s vsunutím takových poznámek v nově vydaných knihách od E. G. Whiteové“.

Ponechávám čtenáři k úvaze, proč tito muži spěchali, aby opatřili knihy Ellen Whitové poznámkami a vysvětlivkami. Je to důležité uvážení, neboť nepochybně se totéž bude dít i s jinými knihami ve snaze změnit naše učení. Měla by se učinit opatření, dříve než bude pozdě.

V Minutes z 2. května je řečeno toto: Ohledně výkladů E. G. Whiteové o Kristově díle smíření a o diskutované otázce o vhodných poznámkách pod čarou, aneb vysvětleních vztahujících se na Kristovo dílo smíření v přítomné době v nebi, jsme došli k následujícímu závěru: „Poněvadž předseda našeho výboru nebude v příštích čtyřech měsících ve Washingtonu přítomen a tato složitá věc si vyžaduje co nejpečlivější uvážení a porady, bylo rozhodnuto, tyto porady o záležitostech, o nichž jsme byli zpraveni našimi staršími X a Y a jež zahrnují údaje E. G. Whiteové o trvalém smířcím díle Kristově, odročit na pozdější čas.“ Minutes of the White Board p. 1848

Když se starší Olson po čtyřech měsících opět vrátil, bylo odhlasováno, že se touto otázkou nebudou zabývat. To bylo osm měsíců po první schůzi, na které byla tato věc představena.

Dopisování s Washingtonem

Když jsem se dozvěděl o této situaci, hodně jsem se modlil. Co bylo mojí povinností vzhledem k této situaci, a měl jsem vůbec nějakou? Nesvěřil jsem se nikomu. Rozhodl jsem se, že mám zodpovědnost vůči úředníkům

ve Washingtonu, proto jsem napsal do hlavního sídla. Odtud mi bylo sděleno, že jsem neměl žádné právo na informace, které mám. Ty byly považovány za tajné, a já jsem neměl právo tyto dokumenty vůbec číst.

Po výměně čtyř dopisů mi bylo sděleno, že další diskuze nemá žádnou cenu. Věc byla rozhodnuta. Když jsem se informoval, zda to znamená, že jsou dveře nyní zavřené, dostal jsem odpověď: „Věc, na kterou ses odvolával, považuji za uzavřenou“. Co se týče hrubých a nepravdivých článků v „Ministry“, to jsem s příslušnými bratry prodiskutoval a rád bych tuto věc odložil. Dveře se uzavřely.

Zde je několik úředních výroků: „Minutes jsou důvěrné a nejsou určeny pro veřejnost“. Když došlo k pochybení, je správné na ně neupozorňovat jen proto, že informace měly být uchovány v tajnosti?

„Ty jednáš podle toho, co jsi slyšel a podle tajných vydání „Minutes“, které jsi neměl právo číst.“ Nikdy, nikdo se mnou o tom nemluvil, aniž mne kdo o tom informoval. Četl jsem „Minutes“ a jednal jsem podle toho. „Minutes“ nejsou něco, co jsem jen slyšel. To jsou úřední doklady a jsou autorizované... Napsali mi: „Nemáš právo je číst.“ Mám-li důkaz, který se mi zdá být zkázou pro naši víru, musím zavřít oči? Když je činěn pokus, záměrně klamat čtenáře vsunutím poznámek, vysvětlivek a dodatkových poznámek do knih Ellen Whiteové, musím zavírat oči jen proto, že je to oficiální názor?

Chci jen zopakovat, co jsem už dříve napsal, že lidé mají plné právo přicházet do výboru, včetně skupiny „White Estate“ a přednést své návrhy, aniž by se museli obávat církevní kázně nebo, že by s nimi bylo jednáno jako s kacíři.

Následovalo ještě další zdůraznění: „Ještě jednou potvrzují to, co jsem už řekl dříve, že jsem přesvědčen, že bratři byli zcela v právu, když šli k řádným delegátům a k zodpovědným osobnostem s každým návrhem, který byl předložen.“

Z toho je zřejmé, že tito dva muži (Dr. Barnhouse a Martin) nečinili nic, zač by měli být pokáráni, ale dělali to, nač měli plné právo. Nevěřím, že náš lid vítá tuto novou zásadu.

„Domnívat se, že dobří a věřící adventisté sedmého dne se posadili, aby zfalšovali pilíře naší víry, je tak vzdálenou skutečností, jak jsou si vzdáleny oba zemské póly. Nikdy se nestalo, že by došlo ke zfalšování svědectví ani o to nebyl učiněn žádný pokus.“

Ponechávám na čtenáři, aby rozhodl, proč tito muži šli do výboru. Šli tam snad proto, aby udělali poznámky, vysvětlení, vsuvky a dodatkové poznámky v některých knihách E. G. Whiteové? I kdyby se výbor rozhodl, že tak neučiní, vina těchto mužů by nebyla o nic menší. Kdyby chtěl někdo dokazovat, že pokud jde o změny svědectví, nikdy se nic podobného nestalo, tak „Minutes“ hovoří samy za sebe.

Vážný stav

Tato epizoda nás upozorňuje na vážný stav. Nedojde pouze o pokus těchto dvou mužů provést úpravy v některých knihách Ellen Whiteové. Mnohem vážnější je, že tento čin byl schválen vedením, které prohlásilo, že tito muži měli „plné právo“ dělat to, co udělali. Tento čin otvírá jiným cestu ke stejnému jednání, a poněvadž je utajován, snadno by mohlo dojít k velkému zneužití. Kdyby lidé směli hlasovat, bezpochyby by nesvolili ke změně, aneb k nějakému pokusu změnit spisy E. G. Whiteové.

Jak již bylo oznámeno, prohlásili Dr. Barnhauser a Martin zcela jasně, že odhalili, že Ellen Whiteová nepochybně (jasně) učí „že Kristovo dílo smíření se koná nyní v nebeské svatyni.“ Na druhé straně však „Ministry“ z února 1957 tvrdilo pravý opak: napsalo, že obětní čin na kříži je úplným, dokonalým a konečným smířením za hříchy lidí. „Questions on Doctrine“ se snaží uvést tyto protichůdné názory do souladu. Píše, že slyšíme-li adventistu říci, nebo čteme-li v adventní literatuře – i ve spisech

Ellen G. Whiteové – že Kristus nyní vykonává smíření, je třeba tomu rozumět tak, že Kristus nyní za nás prosí atd. pp. 354-355

Je zřejmé, že došlo-li na kříži ke konečnému smíření, nemohlo pozdější smíření rovněž být konečné. A proto, jestliže jsme sto let kázali, že den smíření začal v roce 1844 mýlili jsme se. Den smíření skončil před 1800 lety. Stovky knih, které jsme zveřejnili, více než milion výtisků Biblického čtení, jež jsme prodali, miliony vytištěných letáků, které jsme rozšířili, v nichž stálo, že „v nebi nastala doba soudu“, toto vše bylo falešné učení. Biblické rady, které jsme dali dětem a mladým pracovníkům a které přijali za pravdu, jsou bajkou. Uriah Smith, Loughborough, Andres, Watson, Daniells, Branson, Hohanson, Lacey, Spicer, Haskell, Gilbert a velké množství jiných, bylo usvědčeno z hlásání falešného učení. Celá církev, jejímž hlavním přínosem pro křesťanství bylo učení o svatyni a Kristově službě, musí nyní přiznat, že všichni jsme se mýlili, a že nemáme žádné poselství pro svět, pro tyto poslední dny. Jinými slovy, jsme lidem podvedeným a podvádějícím. Skutečnost, že jsme to mínili upřímně, nezmění nic na věci, že jsme zvěštovali falešné poselství. Vezměte nám učení o svatyni, vyšetřujícímu soudu, poselství 2300 dnů, o díle Kristově ve svatyni svatých, a nebudeme mít právo existovat jako **zvláštní lid**, jako Boží poslové pro odsouzený svět. Jestliže nás Duch prorocký tolik let nechával v bludu, pak jej zavrhněme!

Avšak ne! Stůjte! Bůh nás nezklamal. Nevyprávěli jsme chytře vymyšlené bajky. Máme poselství, které obstojí ve zkoušce a které zneškodní podkopávající teorii vnikající do našich řad. V tomto případě lid nezboudil, ledaže by následoval své vedoucí. Je čas k návratu.

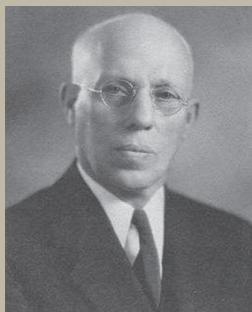
Je tomu již více než čtyři roky, co je toto odpadnutí zřetelně vidět. Byl učiněn záměrný pokus, zeslabit víru v Ducha prorockého, neboť je zřejmé, že lid nemůže být sveden, dokud si váží tohoto nám propůjčeného daru. O tom budeme brzo mluvit. Čas k jednání nadešel. Doba k průzkumu temných zákoutí je zde. Nesmíme již dělat tajné úmluvy, žádné smlouvy s jinými konfesemi, které nenávidí zákon a sobotu a jež se naší nejsvětější

víře posmívají. Nesmíme se déle stýkat s nepřáteli pravdy, slibovat, že nebudeme konat misijní práci mezi nimi. Nesmíme již trpět žádné vedení, které toleruje padělání nám svěřených spisů a které ty, kteří s ním nesouhlasí, pranýřují jako fanatiky. Nesmíme déle mlčet. K stanům tvým ó Izraeli!

Bud'te dobré mysli, bratři, Pán ještě žije. Konejme jeho dílo. Pracujme všichni společně a nezapomeňme, že naše největší síla je v těsném společenství s Bohem, v modlitbě. Zsvětme se mu proto všichni znovu. ■

M. L. Andreasen

Naučný slovník adventistů sedmého dne o autorovi:

WIKIPEDIA

Andreasen, Milian Lauritz /1876 - 1962/ původem Dán, administrátor, pedagog, spisovatel, působil na universitě v Nebrasce /1922/. Po svém vysvěcení /1902/ zastával vedoucí pozice: Byl předsedou newyorského sdružení /1909 - 10/ působil na Hutchinson Theological Seminary /1910 - 18/. Byl děkanem na Washington Missionary College /1922 - 24/. předsedou sdružení v Minosetě /1924 - 31/, vedoucím školy Union College /1931 - 38/, tajemníkem Generální konference /1941 - 50/. - Od roku 1938 - 49 vyučoval na Teologickém semináři adventistů sedmého dne ve Washingtonu D. C. Andreasen napsal mnoho článků a nejméně 13 knih. Na př.: „Služba ve svatyni“, „Epištola k Židům“, „Jedna víra k životu“, „Čemu máme věřit?“ a „Svatí a hříšníci“. Zvláště studoval učení o svatyni, téma, v němž byl považován za vůdčí osobnost -(znalce).